

"Не щодня залишаєшся без рук та ніг": як живе після ампутації кінцівок багатодітний ветеран з Чернігівщини

▶ НАЖИВО

Аня Крилова

Юлія Разумова

7 лютого, 20:32

"Не щодня залишаєшся без рук та ніг": як живе ...

Осколок пройшов за пару сантиметрів від серця, ліві рука та нога трималися лише на шкірі — так своє поранення описує ветеран Сергій Малечко. Чоловік родом з Бахмача, що на Чернігівщині. Пішов до війська добровольцем з перших днів повномасштабного вторгнення. Виконував бойові завдання в Чернігівській та Сумській областях. Поранення зазнав під Бахмутом на Донеччині у грудні 2022 року, в результаті чого йому ампутували кінцівки. Наразі чоловіку 39 років, він має трьох дітей. Як живе ветеран — далі в матеріалі.

Пішов за цигарками

Сергій Малечко в формі. Сергій Малечко

"Зайшов у камуфляжних штанах, у берцях, із рюкзаком. І пішов за цигарками, перед тим кинувши курити. Він уже не курив 10 днів на той час. Ну і так залишалося тільки чекати".

"Хлопці своїми тілами мене оберігали"

Сергій був командиром мінометного розрахунку в 163-му окремому батальйоні тероборони. Виконував бойові завдання в Чернігівській та Сумській областях. У грудні 2022 року його разом з побратимами відправили до Бахмуту на Донеччині.

Сергій Малечко на службі. Сергій Малечко

"Я там не довго побув, та й багато хто недовго побув із нас. Зазнав з двома моїми побратимами поранення. Тільки вони там залишилися, а я вижив. Був обстріл з їхнього боку мінометний. Вовка крикнув: «Мені медика». Я з ним дуже так дружив, до нього приліз. Один так лежить, інший так. Оце між ними сховався, що мене Вовка спас. Ще 40 хвилин вони вели по нас обстріл і, можна сказати, що хлопці своїми тілами по обидва боки мене оберігали", — розповідає ветеран.

Чоловік згадує: його ліві рука та нога трималися лише на шкірі.

"Теліпалися в мене і рука і нога. Я ж просто на адреналіні приліз. А потім зрозумів, що в мене вони теліпаються, як рукави. Хотів собі турнікети затягти, а в мене права рука, як я зрозумів, не робить — я не можу ні стиснути, ні розігнути".

Також Сергію пробило легені.

Києві, — ред.), коли я лежав, сказали, що пару сантиметрів від серця пройшло".

Ветеран каже: вже тоді розумів, що залишиться без руки та ноги.

Сергій Малечко у лікарні. Сергій Малечко

"Протезування, реабілітація – це дуже затратно за часом та здоров'ям, а також психологічно. Не щодня залишаєшся без рук та ніг".

Про те, що чоловіка поранило, Наталія дізналась не відразу.

Дружина Сергія Наталія Малечко. Суспільне Чернігів

"Він мені боявся сказати, бо я була вагітна. Я була сильніша за всіх, я не плакала. Коли я дізналася, у мене не було цього, ну, такого, що я, бо зараз емоції вже. Тоді я не плакала, я думала, що мені треба робити: мої дії надалі, що мені треба зібрати дітей, мені треба до нього. Мені хотілося скоріше до нього, щоб він заспокоївся, щоб він зрозумів, що я з ним, що я його не покину, що ми будемо разом".

Третя дитина та перший протез

Наталія стала регулярно їздити до Сергія, а за місяць, у лютому, у них народилася третя дитина — син Дамір. Ім'я обрав чоловік.

"Тому, що Дамір перекладається як той, що несе мир. І коли йому вже було два місяці, наш тато перевівся з «Феофанії» до Львівської області. І ми вже у два місяці поїхали до тата".

Маленький Дамір, син Сергія. Наталія Малечко

Через рік після поранення Сергій у реабілітаційному центрі отримав свій перший механічний протез для ноги. Згодом дізнався про міжнародну програму, за якою поранені військові можуть отримати сучасні електричні протези. Подав заявку й навесні 2024 року поїхав до столиці Естонії, Таллінна, за новим протезом.

► *"Можна ставити ізі і мотоциклі, стояння - вона блокується, щоб повністю рівна була. Футбол, перенесення важких речей і біг. На велосипеді пробував - не виходить, бо руки немає і дуже коротка культя. Плавання пробував. Ну, як плавання, зайти до води я можу, тобто вона не мокне", — розповідає Сергій.*

Сергій разом із сином Владиславом вдома. Сергій Малечко

За словами Наталії, Сергій бере активну участь у вихованні дітей.

"Коли мені треба кудись там від'їхати чи що, тато залишається з Даміром. Діти в школі. Він їздить, возить дітей на тренування. Забирає їх звідти. Може сніданок розігріти дітям і мені. Або прокинутись вранці, погуляти з Даміром, поки я ще можу поспати трішки".

Сергій вдома разом із сином Даміром. Сергій Малечко

"Я просто не дала йому здатися"

Торік завдяки місцевій програмі з надання грошової компенсації на придбання житла військовим у їхній сім'ї з'явився новий будинок, каже жінка. Тож Сергій ще й займається ремонтом.

Сергій ділиться: без підтримки дружини йому було б складно.

"Я просто не дала йому здатися. Навіть лікарі казали, що коли ви тут, у нього прогрес...", — додає Наталія.

ЧИТАТИ ЩЕ

Ветеран з Чернігова Владислав Шатіло взяв участь у встановленні світового рекорду зі сходження на Кіліманджаро